Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 2003–2004

29 224 Wijziging van de Vreemdelingenwet 2000, houdende verlenging van de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

Het onderhavige voorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) strekt ertoe de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel te verlengen van drie jaren (artikel 34 Vw 2000) tot vijf jaren. Daarmee wordt het volgtijdelijke stelsel van verblijfsvergunningen in de Vreemdelingenwet 2000 verbeterd in die zin dat de periode waarna een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan worden verleend, aansluit bij dezelfde termijn die daarvoor in reguliere zaken staat. Het voorstel maakt deel uit van een aantal maatregelen die er op gericht zijn verlening van internationale bescherming te beperken tot diegenen die zulks behoeven. Zo zal naast de verlenging van de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel ook scherper worden toegezien op wijzigingen in de situatie in de herkomstlanden die de intrekking van de tijdelijke verblijfsvergunning kunnen rechtvaardigen. De Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ) heeft op 11 februari 2003 advies over het voorstel uitgebracht.[1] Het advies is in deze toelichting verwerkt.

Het onderhavige voorstel verlengt de periode waarbinnen de verblijfsvergunning asiel kan worden ingetrokken indien de noodzaak van internationale bescherming, bijvoorbeeld door gunstige ontwikkelingen in het herkomstland, is vervallen. Thans kan de verblijfsvergunning asiel gedurende een periode van drie jaren worden ingetrokken indien de rechtsgrond voor de verlening daarvan is komen te vervallen. De regering acht die periode, mede gelet op het beleid in de ons omringende landen, te kort en stelt daarom voor die te verlengen tot vijf jaren. De ACVZ heeft er weliswaar op gewezen dat asiel- en reguliere migranten in het algemeen vanuit verschillend perspectief naar Nederland zijn gekomen en hier verblijven, maar dergelijke verschillen nemen niet weg dat het hier gaat om de vraag wanneer van een migrant in redelijkheid nog gevergd kan worden dat deze Nederland verlaat als de grondslag van het verblijf is vervallen. De regering meent dat zulks in het algemeen na een termijn van vijf jaar het geval is.
Met de voorgestelde wijziging sluit de Nederlandse praktijk beter aan bij die van andere Europese landen. Zo kent Duitsland een termijn van zeven jaar voor personen met beschermde status (de zogeheten Duldung) en is ook in Denemarken de termijn voor een permanente verblijfsvergunning

[1] Ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer.

KST70452
0304tkkst29224-3
ISSN 0921 - 7371
Sdu Uitgevers
's-Gravenhage 2003

recentelijk verhoogd van drie tot zeven jaar. De Spaanse regelgeving kent een termijn van vijf jaar. Met de huidige termijn van drie jaar loopt Nederland uit de pas met de andere, met name de ons omringende Europese landen, waardoor Nederland ten opzichte van die landen als bestemmingsland voor asielzoekers en mensensmokkelaars verhoudingsgewijs aantrekkelijker kan worden. Het onderhavige voorstel, dat naast de inspanningen staat om in Europees verband tot een evenredige verdeling te komen, beoogt een dergelijke onwenselijke ontwikkeling te voorkomen. Met de voorgestelde verblijfsduur van vijf jaar sluit de termijn waarna de houder van de tijdelijke verblijfsvergunning asiel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, aan bij dezelfde termijn die sedert jaren in het reguliere vreemdelingenrecht wordt gehanteerd. Voor beide categorieën vreemdelingen geldt dat zij na verloop van een bepaalde periode duidelijkheid moeten hebben over de vraag of hun verblijf in Nederland op permanente basis wordt aanvaard. Daarbij is niet doorslaggevend of de vreemdeling nu tijdelijk in Nederland is toegelaten op een reguliere grond of op een asielgrond. De regering meent dat ook van vreemdelingen die op asielgerelateerde gronden een verblijfsvergunning hebben gekregen in redelijkheid gedurende een periode van vijf jaren gevergd kan worden dat zij terugkeren naar het land van herkomst indien de situatie daarvoor veilig genoeg is. De termijn van vijf jaren komt overeen met de termijn die vòòr inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 in artikel 13, derde lid, van de voormalige Vreemdelingenwet stond voor de verkrijging van een vergunning tot vestiging. Tenslotte sluit de voorgestelde termijn van vijf jaar aan bij dezelfde termijn in (artikel 5 van) de door de Commissie van de Europese Unie op 13 maart 2001 ingediende ontwerp-richtlijn inzake de rechtspositie langdurig verblijvende onderdanen van derde landen (PbEG C240 E), waarmee onder meer wordt beoogd voorwaarden vast te stellen waaronder een lidstaat aan onderdanen van derde landen die legaal op zijn grondgebied verblijven de status van langdurig ingezetenen kan toekennen. Hoewel de richtlijn nog niet is aangenomen, ligt het niet in de lijn der verwachtingen dat overeenstemming zal worden bereikt over een kortere termijn dan vijf jaar.

Het karakter van minimumnormen brengt, zoals de ACVZ opmerkt, weliswaar mee dat het mogelijk is om voor de vreemdeling gunstiger bepalingen op te nemen, maar dergelijke afwijkingen door de lidstaten doen afbreuk aan de mate waarin sprake is van harmonisatie van asielwetgeving. De Nederlandse regering is voorstander van een zo hoog mogelijke graad van harmonisatie om de onderlinge verschillen tussen de lidstaten zo beperkt mogelijk te houden. In die zin gaat ook van minimumnormen een zekere maatgevende werking uit. Om die reden acht ik het niet van doorslaggevend belang dat er, zoals de ACVZ aangeeft, ook lidstaten zijn die geen of een kortere termijn hanteren en dat de mogelijkheid aanwezig is om gunstiger bepalingen op te nemen.

Aangezien de voorgestelde wijziging betrekking heeft op de tijdelijkheid van de uniforme asielstatus, die in het Nederlandse vreemdelingenrecht niet slechts wordt verleend aan verdragsvluchtelingen maar ook aan asielmigranten van wie om andere asielgerelateerde redenen niet gevergd wordt dat zij Nederland verlaten (artikel 29, eerste lid Vw 2000), zullen de intrekkingsgronden bij de te onderscheiden categorieën asielmigranten en daarmee de uitvoeringslasten variëren. Het effect van deze wijziging in termen van het aantal asielmigranten dat Nederland na tijdelijk verblijf zal verlaten, is afhankelijk van een aantal factoren waaronder ontwikkelingen in de instroom van asielmigranten en de situatie van de herkomstlanden, eventueel toekomstig categoriaal beschermingsbeleid en het toekomstige beleid in andere Europese landen. Daarbij acht ik het van belang dat de huidige lage instroom van asielmigranten in de toekomst niet zonder meer als vaststaand gegeven kan worden aangemerkt. Ook de instroom-

cijfers zijn immers afhankelijk van tal van factoren, waaronder ontwikkelingen in de herkomstlanden en het terzake door andere Europese landen gevoerde beleid, die met de tijd kunnen veranderen. Het effect zal voorts mede afhankelijk zijn van de getalsmatige verhouding, binnen de groep toegelaten asielmigranten, tussen verdragsvluchtelingen, vreemdelingen wier verblijf is aanvaard wegens dreigende schending van artikel 3 EVRM of klemmende redenen van humanitaire aard, en categoriaal beschermden. Zoals de ACVZ terecht opmerkt, worden voor verblijfsbeëindiging van een verdragsvluchteling immers zwaardere eisen gesteld aan de verbetering van de situatie in het land van herkomst dan in het geval van de asielmigrant die op grond van een categoriaal beschermingsbeleid was toegelaten. Uit cijfers van de Immigratie- en Naturalisatiedienst over 2002 is, wat betreft de verhouding tussen de a-, b-, c-, en d-gronden van artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000, af te leiden dat ongeveer 8,2% (2001: 8,9%) van de in eerste aanleg toegelaten asielmigranten als verdragsvluchteling in het bezit van een verblijfsvergunning werd gesteld. Ongeveer 5,8% (2001: 2,7%) werd toegelaten op grond van artikel 3 EVRM. In 37,7% (2001: 19,7%) van de positieve beslissingen op basis van asielgerelateerde klemmende redenen van humanitaire aard en 48,35% (2001: 69,42%) viel onder een categoriaal beschermingsbeleid. Verder is van belang hoe lang de asielmigrant reeds in Nederland verbleef voordat de situatie in het herkomstland verbeterde.

De ACVZ verwacht een ongunstig effect op de bereidheid van de asielmigrant om in te burgeren. De voorgestelde wijziging doet echter niets af aan het uitgangspunt dat de asielmigrant die op basis van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in Nederland mag verblijven, moet inburgeren. Alleen dan kan hij tijdens zijn verblijf in ons land volwaardig en op basis van gelijkheid deelnemen aan de Nederlandse samenleving. Mijns inziens wordt de bereidheid van de individuele migrant om actief deel te nemen aan het inburgeringsprogramma niet beheerst door louter de periode waarin zijn verblijf op voorlopige basis is aanvaard. Door wijzigingen van de verplichte inburgering op grond van de Wet inburgering nieuwkomers zal deelname aan het inburgeringsprogramma een minder vrijblijvend karakter gaan dragen. Inburgering is noodzakelijk om langere tijd in de Nederlandse samenleving te kunnen verblijven, waarbij ik nog aanteken dat het niet zo is dat de voorgestelde wijziging alle perspectief van asielmigranten op permanent verblijf in Nederland wegneemt. Het aantal asielmigranten van wie gevergd zal gaan worden dat zij terugkeren naar het land van herkomst is immers afhankelijk van diverse factoren. Ten slotte stelt de ACVZ voor om in de inburgeringscursussen aandacht te besteden aan de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning. Daarin is reeds voorzien bij de aanpassing van de Wet inburgering nieuwkomers aan de invoering van de Vreemdelingenwet 2000. Het zogenoemde terugkeerperspectief wordt tijdens het inburgeringsonderzoek en bij de trajectbegeleiding overgebracht aan de nieuwkomer. Ingeval een negatieve beslissing ten aanzien van een nieuwkomer wordt genomen gedurende het inburgeringsprogramma, eindigt het programma en wordt de betreffende vreemdeling verwezen naar die organisaties die de terugkeer kunnen begeleiden.

Het onderhavige voorstel bevat geen wijziging van de procedure tot verblijfsbeëindiging. Zoals de ACVZ opmerkt, is er op dit moment nog nauwelijks ervaring opgedaan met de voornemenprocedure bij verblijfsbeëindiging zoals die op 1 april 2001 is ingevoerd. Tot wijziging daarvan bestaat op dit moment geen aanleiding. De overheid heeft bij de verlening van de verblijfsvergunning asiel kenbaar gemaakt op welke grond van artikel 29, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000) die is verleend. De vreemdeling die meent dat de vergunning in zijn geval op een andere grond had moeten worden verleend, kan dat op ieder moment aange-

geven en kan daarbij zo nodig nader materiaal aanleveren ter onderbouwing. De bij de verlening aangegeven grond verkrijgt immers geen formele rechtskracht en kan bij eventuele verblijfsbeëindiging aan de orde worden gesteld. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd, wordt in zijn asieldossier opgenomen en betrokken bij het eventuele voornemen om de verblijfsvergunning in te trekken. Daarmee kan worden voorkomen dat gegevens mettertijd verloren gaan. Voor zover daarvan toch sprake zal zijn, speelt dat bij de eventuele intrekkingsbeslissing een rol. Het is immers aan de overheid om bij de intrekking van de verblijfsvergunning de daaraan ten grondslag liggende redenen deugdelijk te onderbouwen. In de beschikking moet worden aangegeven waarom de vreemdeling niet of niet langer als verdragsvluchteling, op grond van dreigende schending van artikel 3 EVRM of klemmende redenen van humanitaire aard, of op grond van een categoriaal beschermingsbeleid in het bezit kan blijven van zijn verblijfsvergunning.

Indien het voornemen bestaat om de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in te trekken, wordt de vreemdeling daarvan tevoren op de hoogte gesteld. Daarbij worden de aan het voornemen ten grondslag liggende redenen opgegeven en de relevante stukken overgelegd waarvan de vreemdeling geen kennis kan hebben. Uiteraard wordt daarbij ook rekening gehouden met hetgeen deze na de vergunningverlening nog heeft aangevoerd, bijvoorbeeld over de grond waarop de verblijfsvergunning is verleend. De vreemdeling wordt vervolgens in staat gesteld zijn zienswijze op het voornemen naar voren te brengen en – indien na ontvangst van die zienswijze het voornemen om de verblijfsvergunning in te trekken aanwezig blijft – in de gelegenheid gesteld zich te doen horen (artikel 41 Vw 2000). Daarmee wordt in de bestaande procedure gewaarborgd dat de vreemdeling niet door de intrekkingsbeslissing wordt overvallen en zich daarop kan voorbereiden. Indien het voornemen is terug te voeren op beëindiging van een categoriaal beschermingsbeleid gaat aan die procedure bovendien een algemene bekendmaking middels een Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) en de nodige publiciteit vooraf. Voor verdere openbare kennisgeving van het voornemen om het verblijf van een individu of categorie personen te beëindigen, zie ik dan ook geen aanleiding. Overigens is een openbare kennisgeving in individuele zaken, zoals door de ACVZ voorgesteld, ook in het belang van de privacy van de betrokken vreemdeling niet wenselijk. Wel ben ik met de ACVZ van mening dat goede voorlichting over de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel en de procedure tot verblijfsbeëindiging zeer wenselijk is. Ook het (toekomstige) gemeenschapsrecht ten aanzien van asielmigranten bevat daarover bepalingen.

Indien bij de voorbereiding van het voornemen of uit de zienswijze blijkt dat de vreemdeling op een andere asielgrond van artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 in het bezit kan blijven van de verleende verblijfsvergunning, wordt de vergunning niet ingetrokken. Dat laat uiteraard onverlet, zoals ook de ACVZ aangeeft, dat er in voorkomende gevallen sprake kan zijn van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan van de vreemdeling niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat. Voor zover deze niet asielgerelateerd zijn en geen grond kunnen vormen om de vreemdeling in het bezit te laten van de verblijfsvergunning asiel, kan in een voorkomend geval voortgezet verblijf worden aanvaard op basis van een reguliere verblijfsvergunning. Artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 biedt daartoe ook nu al de mogelijkheid. Daarvoor is uiteraard niet voldoende dat de vreemdeling niet *wil* terugkeren. In het algemeen is het redelijk om van een vreemdeling aan wie tijdelijk internationale bescherming is verleend, te vergen dat deze terugkeert indien de noodzaak van die bescherming binnen vijf jaar is vervallen. Dat hij tijdens zijn verblijf in ons land banden met de Neder-

landse samenleving is aangegaan, betekent niet zonder meer dat hij om die enkele reden niet kan terugkeren naar de samenleving van zijn herkomstland.

De verblijfsvergunningen asiel die sedert de invoering van de Vreemdelingenwet 2000 zijn verleend met een geldigheidsduur van drie jaren, zullen met toepassing van artikel 28, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (op aanvraag) worden verlengd met twee jaar. Gelet op de verlenging van reeds verleende vergunningen die een geldigheidsduur van drie jaar hebben, is het wenselijk om de termijn van vijf jaar uitdrukkelijk op te nemen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet 2000 en het Vreemdelingenbesluit 2000 aan te passen.

Artikelen

Artikel I

Onderdelen A, B en C

De voorgestelde wijziging van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 maakt het mogelijk de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voortaan te verlenen met een geldigheidsduur van vijf jaren. Zoals in het algemene gedeelte al is aangegeven, zal in die periode scherper worden toegezien op wijzigingen die de intrekking van deze tijdelijke verblijfsvergunning kunnen rechtvaardigen. De voorgestelde wijzigingen van de artikelen 34 en 40 strekken ertoe dat de aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd voortaan kan worden ingediend kort voordat de nieuwe periode van vijf jaren verstrijkt en dat te vroeg ingediende aanvragen worden afgewezen. In artikel 40 is de verwijzing naar de afloop van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vervangen door een verwijzing naar de nieuwe termijn van vijf jaren om te voorkomen dat de vreemdeling, die voor inwerkingtreding van de wet in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor de duur van drie jaren en die niet op grond van het overgangsrecht (artikel II) reeds na drie jaar een vergunning voor onbepaalde tijd kan verkrijgen, meent dat hij een dergelijke vergunning toch kan aanvragen. Dat misverstand kan bij de huidige redactie ook ontstaan, indien gevallen worden aangewezen waarin de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voor een kortere duur wordt verleend.

Onderdeel D

Bij de verlening van de verblijfsvergunning asiel geldt als hoofdregel dat deze wordt verleend met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat aan de voorwaarden voor de verlening is voldaan, maar niet eerder dan de datum waarop de aanvraag is ontvangen (artikel 44, tweede lid, Vw 2000). Dezelfde hoofdregel wordt gehanteerd bij de verlening van de verblijfsvergunning regulier (artikel 26, eerste lid, Vw 2000). In asielzaken waarin een besluitmoratorium is ingesteld, wordt de vergunning echter verleend met ingang van de dag waarop de aanvraag is ingewilligd, met dien verstande dat de vergunning ingaat uiterlijk een jaar nadat de aanvraag is ontvangen. Deze uitzondering heeft tot gevolg dat de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd later kan worden gevraagd en verkregen. Naar mijn mening bestaat aan een dergelijke «wachttermijn» geen behoefte indien de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel, zoals voorgesteld, met die van de verblijfsvergunning regulier wordt gelijkgesteld. De rechtvaardiging van de «wachttermijn» die in de gronden van het besluitmoratorium besloten ligt (Kamerstukken II 2000/2001, 26 732 en 26 975, nr. 5b, p. 24) staat er niet aan in de weg om – indien na het einde van het besluitmoratorium eenmaal wordt besloten

tot vergunningverlening – de vergunning overeenkomstig de hoofdregel in te laten gaan. Daarom wordt voorgesteld de uitzondering te laten vervallen en de verblijfsvergunning asiel – ook indien eerder een besluitmoratorium van kracht was – voortaan in te laten gaan met ingang van de datum waarop de vreemdeling heeft aangetoond dat aan de voorwaarden voor de verlening is voldaan (uiteraard niet eerder dan de datum waarop de aanvraag is ontvangen). Handhaving van de uitzondering zou er toe leiden dat de houder van de verblijfsvergunning asiel langer dan vijf jaren (maximaal zes jaren) en zonder dat hij daarop enige invloed kan uitoefenen, in onzekerheid blijft verkeren over de vraag of zijn verblijf in Nederland op permanente basis wordt aanvaard.

Artikel II

In artikel II is voorzien in overgangsrecht voor de behandeling van aanvragen om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Het ziet op reeds ingediende aanvragen van vreemdelingen die bij inwerkingtreding van dit wetsvoorstel al drie jaren rechtmatig verblijf op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd hadden (eerste lid) en op nog in te dienen aanvragen van vreemdelingen aan wie na afloop van een besluitmoratorium een verblijfsvergunning is verleend met een latere ingangsdatum (tweede lid).

Eerste lid

Ingevolge het eerste lid van het voorgestelde artikel II worden aanvragen om een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd die op het tijdstip van inwerkingtreding van dit wetsvoorstel al waren ingediend, beoordeeld volgens het oude recht. Dat betekent dat in die gevallen de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als tevoren na drie jaren kan worden verleend. Aangezien de Vreemdelingenwet 2000 en het daarin opgenomen overgangsrecht korter dan drie jaren geleden in werking is getreden, gaat het hier met name om vreemdelingen die onder de oude Vreemdelingenwet al een voorwaardelijke vergunning tot verblijf hadden, welke vergunning ingevolge artikel 115, zesde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 onder handhaving van de geldigheidsduur daarvan is omgezet in een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De overige vreemdelingen, die nu houder zijn van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, zullen op het tijdstip van inwerkingtreding nog geen drie jaren in Nederland verblijven en nog geen aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd hebben ingediend. Een dergelijke aanvraag kan immers niet eerder worden ingediend dan vier weken voordat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt (artikel 40 Vw 2000). Volledigheidshalve wordt er hierbij op gewezen dat er in het Vreemdelingenbesluit 2000 nog geen gevallen zijn aangewezen waarin de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd voor een periode korter dan drie jaar wordt verleend.

Tweede lid

Het tweede lid ziet op gevallen waarin de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vòòr inwerkingtreding van dit wetsvoorstel met toepassing van artikel 44, derde lid, van de wet is verleend met ingang van de datum waarop de aanvraag is ingewilligd (uiterlijk één jaar na de datum waarop de aanvraag is ontvangen). In artikel I, onderdeel D, is voorgesteld die uitzondering op de hoofdregel dat de verblijfsvergunning ingaat op de dag waarop aan de voorwaarden voor verlening is voldaan (artikel 44, tweede lid) te laten vervallen. Vòòr inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 op 1 april 2001 bestond een dergelijke uitzondering niet. Zonder nadere bepaling zou de vreemdeling aan wie een verblijfsvergun-

ning met een latere ingangsdatum is verleend, langer dan vijf jaar (uiterlijk zes jaar), te rekenen vanaf de dag waarop achteraf bezien aan de voorwaarden voor de vergunning voor bepaalde tijd werd voldaan, moeten wachten op zekerheid. Gelet op de systematiek van de Vreemdelingenwet 2000 en de rechtsgelijkheid acht ik dat niet wenselijk. Voor de verlening van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zou van doorslaggevende betekenis zijn of de tijdelijke verblijfsvergunning, ongeacht de datum waarop die is aangevraagd, voor of na inwerkingtreding van dit wetsvoorstel is verleend. Indien het onderhavige wetsvoorstel bijvoorbeeld op 1 januari kort na afloop van een besluitmoratorium in werking treedt, zijn de vòòr 1 januari verleende vergunningen overeenkomstig de uitzonderingsregel van artikel 44, derde lid, verleend (met ingang van de datum van de verlening), terwijl de nà 1 januari te verlenen vergunning overeenkomstig de hoofdregel van artikel 44, tweede lid, worden verleend. De datum waarop de aanvraag is ingediend, speelt daarbij geen rol. Om deze ongelijkheid te voorkomen, wordt voorgesteld in deze beperkte groep zaken de wachttermijn van artikel 44, derde lid, van de huidige wet in mindering te brengen op de totale periode van vijf jaar.

Artikel III

Artikel 44, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 bevat een uitzondering op de ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, indien die vergunning wordt verleend na afloop van een besluitmoratorium. In artikel I, onderdeel C, van het eerder bij koninklijke boodschap van 8 september 2003 ingediende voorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 ter implementatie richtlijn nr. 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequentie van de opvang van deze personen (PbEG L 212), is voorgesteld artikel 44, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 zodanig aan te passen dat de uitzondering ook van toepassing is indien de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wordt verleend na het nieuwe besluitmoratorium (het voorgestelde artikel 43a). In artikel 1, onderdeel D, van het onderhavige voorstel (houdende verlenging van de tijdelijkheid van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd) is voorgesteld het derde lid van artikel 44 te laten vervallen en het vierde en vijfde lid te vernummeren.

Indien het onderhavige wetsvoorstel vòòr het wetsvoorstel ter implementatie van de richtlijn tijdelijke bescherming in werking treedt, zal de in onderdeel C van artikel I van laatstgenoemd wetsvoorstel voorgestelde wijziging zinledig zijn omdat het daarbij te wijzigen artikellid inmiddels zal zijn vervallen. Om die reden wordt voorgesteld om dat onderdeel C te laten vervallen, indien het onderhavige wetsvoorstel vòòr het wetsvoorstel ter implementatie van de richtlijn tijdelijke bescherming in werking treedt.

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
M. C. F. Verdonk